

Og som den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, have vi endnu nærmere liggende Eksempler. Det ærede Medlem nævnedes Nørre Sundby og Marstal; de ere nu blevne Købstæder begge to siden, saa nu gælder den Regel ikke mere for dem, men vi have Loven for Handelspladser af 23. December 1861. Den bestemmer udtrykkeligt, at for at have Valgret til de kommunale Valg i Handelspladserne skal man opfylde de Betingelser, som kræves for at være valgbar til Folketinget, undtagen den at have Indfødsret. Hvis en Englænder nedsætter sig ude paa Frederiksberg og har boet der et Aar, har han Valgret, men hvis han nedsætter sig paa St. Croix og bor der hele sit Liv, vil han efter det af det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) stillede Forslag ingen Valgret have. Der bliver sagt, at det er kommunale Anliggender, det her drejer sig om, men jeg gør opmærksom paa, at Kolonialraadene tillige ere de eneste kommunale Organer derovre. De behandle ogsaa kommunale Spørgsmaal saavel som Lovgivningsspørgsmaal. Jeg kan derfor ikke gaa med til at kræve Indfødsret som Betingelse for Valgret. Det vilde være at gribe alt for voldsomt ind i de Forhold, de have haft, lige siden de overhovedet begyndte at vælge derovre. Jeg skal ikke nærmere forfølge Tanken om Valgretten. Jeg kunde i øvrigt nævne andre Eksempler paa, at man fra Statens Side ikke forlanger Indfødsret som Betingelse for Valgretten, der er i hvert Fald flere Eksempler derpaa.

Saa har et Flertal foreslaaet, at Valgbarhed skulde være betinget af Indfødsret, dog saaledes, at ingen, der nu har Valgbarhed, skal miste den i Løbet af de første 10 Aar paa Grund af manglende Indfødsret. Dette Forslag har jeg givet min Tilslutning, dog ikke uden Betænkelighed, thi der sidder i Kolonialraadene, og da navnlig i St. Croix Raad, en Række Medlemmer, der have været Medlemmer til Dels i mange Aar, og hvoraf en Del har boet paa Øerne i mange Aar og haft hele deres Livsvirksomhed knyttet dertil, men som ikke opfylder Betingelsen for Indfødsret. Men da det nu er bestemt, at man i 10 Aar ikke vil berøve Folk den Ret, de have erhvervet sig, saa har jeg ment, at jeg kunde slutte mig dertil; for Valgbarhedens Vedkommende er der i de 10 Aar givet en Mellemtid, hvor de Folk, som føle sig hjemmehørende paa St. Croix eller St. Thomas, imidlertid kunne, om de ville, søge Indfødsret, og, lad mig tilføje, der er

givet en Mellemtid, hvor der kan udvikle sig en Praksis her med Hensyn til at tildele vestindiske Folk Indfødsret, thi det er en given Ting, at der maa danne sig en anden Praksis end den, der er i Øjeblikket, thi den er ubrugelig og umulig. Det er allerede af den Grund nødvendigt at fastsætte en Mellemtid, og jeg finder ikke, at en Mellemtid paa 10 Aar er for lang. Derimod finder jeg, at det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich), og hvortil Socialdemokraterne og, saavidt jeg erindrer, ogsaa de to Medlemmer af Folketingets Venstre have sluttet sig, griber for hurtigt og for voldsomt ind i Forholdene. Det er for øvrigt meget interessant at se de to Socialdemokrater fylke sig om det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds i dette hans ultra-nationale Standpunkt. Det er jo ellers ikke en Ting, hvor Højre og Socialdemokraterne pleje at mødes, men jeg tør maaske ogsaa gaa ud fra, at det mere er politiske end nationale Grunde, der i dette Tilfælde have ført dem sammen med det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds.

Under Kolonialloven behandles jo ogsaa Spørgsmaalet om den økonomiske Ordning mellem Kolonierne og Moderlandet og desuden, hvorledes man skal dække Underskuddet. Det var her foreslaaet fra Regeringens Side, at hvis det i noget Aar viste sig, at en af Kolonialkasserne ikke kunde bestride de Udgifter, den havde paataget sig, og Regnskabet altsaa udviste Underskud, saa skulde Finansministeren efter Guvernementets Indstilling kunne for næste Aar opkræve Tolden med et procentvis saa meget højere Beløb, at der fremkom Dækning. Der er nu fra mange ærede Medlemmers Side blevet udtalt Ønske om, at denne Dækning skulde ske ikke ved en Forhøjelse af Tolden, men ved en Formue- og Indkomstskat. Dette Ønske kan jeg fuldt ud dele. Jeg deler overhovedet Ønsket om at faa en Formue- og Indkomstskat ovre i Vestindien, og jeg skal her udtale, at naar vi nu faa denne Ordning og faa begyndt paa den ny Periode, saa er det min Tanke, at der fra Regeringens Side skal fremlægges Forslag til en Formue- og Indkomstskat, afpasset efter de særlige vestindiske Forhold og bygget paa de særlige vestindiske Organer, som man kan have til at ligne en saadan Skat, og at der skal sættes al Kraft ind paa at faa den fremmet. Men naar det fra et Mindretals Side er foreslaaet, at man herovrefra uden videre skal dekretere